

El defensors de “La Manada”

written by Josep Maria Loperena | 6 de juliol de 2019

En l'àmbit judicial, els defensors togats d'aquesta escòria autoanomenada 'La Manada', una colla de facinerosos, violadors i eixelebrats que van agredir sexualment una jove madrilenya a Pamplona, són relativament pocs. El magistrat Ricardo Javier González, exultant líder del masclisme més recalcitrant de la catòlica Espanya, el fervent i avantatjat alumne, Agustín Martínez, l'advocat defensor, conegut també com el 'mascle alfa' i el líder de VOX a Andalusia, Francisco Serrano, un jutge expulsat de la carrera judicial pel Consell General del Poder Judicial. Són, tots tres, conservadors de soca-rel, sementals d'opereta, mascles ibèrics per antonomàsia i incontinents desbraguetats.

González amb el seu vot particular contra la sentència de l'Audiència de Pamplona va fer gala de grans dots progressistes a favor del mascle. El contingut no és més que un pamflet roí, calumniós, degradant, mesquí i de baixa estofa contra la jove, ja que el tal González, un jutge de bragueta tòrrida i mirada extraviada, és fill natural de la cultura masclista, retrògrada i nacional-catòlica imbuïda per la repressió sexual de la dictadura. En la seva sicalíptica resolució nega el delicte per part de 'La Manada', ja que, segons ell, tot es produí en un ambient “de festa amigable i cordial, sota un entorn de gresca i alegria”. Van fornicar amb el seu consentiment causant-li deliri i passió. Van ser uns actes voluptuosos celebrats per la infeliç afectada que no va parar en cap moment d'emetre gemecs de delectança i goig.

Per la seva banda Martínez Becerra, l'advocat defensor de 'La Manada', en contra de tota lògica i sentit comú, va demanar l'absolució dels seus clients a l'Audiència de Pamplona, al Tribunal Superior de Navarra i al Tribunal Suprem, perquè, segons ell, la falsa víctima s'ho va passar d'allò més bé mentre la violaven aquells cinc energúmens. La jove no va

patir res, al contrari, es va tornar boja de plaer. En les altes esferes de la Justícia el masclisme encara oneja a tota vela contra el progrés. Més de 760 magistrats espanyols van denunciar davant el Consell Consultiu de Jutges Europeus que les organitzacions feministes “es van conjurar per linxar el jutge González” o, cosa que és el mateix, “amençar la independència judicial”. Van defensar aferrissadament la seva absurda i maleïda tesi confirmada parcialment per la sentència de la Cort de Pamplona que va deixar en llibertat als cinc membres de ‘La Manada’ després d’imposar-los nou anys de presó per un delictes continuat d’abús sexual. Van ser tots ells, magistrats de prestigi, els responsables d’aquell nou disbarat polític i social que va produir vergonya i fàstic a tot Europa i que va demostrar una vegada més que el masclisme perdura en una societat en què la protecció de la dona és inexistent.

He conegut advocats, jutges i fiscals de tota mena: necis, llestos, ganduls, corruptes, delinqüents i drogoaddictes, encara que cap ha superat aquest vergonyós tercet de presumptes juristes als quals el TS els ha invalidat el particular dictamen sobre la innocència dels membres de ‘La Manada’. Però, igual que George W. Bush, Tony Blair i José María Aznar, integrants del trio de les Açores –responsable de la guerra de l’Iraq i de les seves tràgiques conseqüències–, no seran inhabilitats ni amonestats per les altes instàncies judicials. Els eximeix la llibertat d’expressió i el dret de defensa en favor dels seus protegits. Per la seva banda, Joan Carles de Borbó, el monarca *campechano*, avui rei emèrit, mentre morien milers i milers d’iraquians difonia per la televisió frases tan jocosos i festives com ‘la llei és igual per a tots’, un acudit sense gràcia sobre el dret a la igualtat no exempt de mala fe. Es mofava de la bona gent perquè sabia que la llei no s’aplica per igual a rics i pobres, a capellans i seglars, a pederastes i damisel·les, a magnats i lladregots ... Diguin el que diguin la Constitució o el rei Borbó, la llei no és igual per a tothom.

Tan sols cal posar cara a cara els gairebé dos anys de presó preventiva imposats als patriòtics catalans sense cap sentència o els sis-cents quaranta dies decretats contra Sandro Rosell, processat per un delicte del qual va ser absolt, amb l'any i escaig de llibertat concedits graciosament als membres de 'La Manada' condemnats a nou anys de presó. Quan les lleis esdevenen obsoletes no s'han d'acatar. És clar i evident que el sentit comú és la carta magna que ha de regir amb més força, integritat i eficàcia per damunt de totes les altres.